

évi szeptember hó 14-én megállapodtak abban, hogy mezőgazdasági terményeket, magvakat és gyapjút stb. közös számlára vásárolnak és adnak el. Ebbe a megállapodásba belevették a panaszos terménykereskedő céget is azzal, hogy ez a cég bevásárlásait és eladásait a fentnevezett két céggel közös számlára fogja teljesíteni s 25%-kal részesül a miskolci telep üzleteredményében. Ezt a megállapodást 1923. évi november hó 4-én kiterjesztették az A. kereskedelmi részvénytársaságra és a C. gabonakereskedelmi részvénytársaságra is. A megállapodás lényege az, hogy a bevásárlásokat a panaszos cég teljesíti, ehhez a szükséges pénzt a társulás többi tagjától kapja, a bevásárlások a közös számla terhére történnek, a bevásárolt árukat pedig eredeti árban a többi társ valamelyikéhez szállítja s a miskolci telep üzleti eredményének 25 százalékában részesedik. Ezen esetben tehát több kereskedelmi cégnek közös haszonra bizonyos meghatározott időre és ügyletekre történt egyesüléséről, vagyis alkalmi egyesülésről van szó, melyben a panaszos cég üzleti tevékenységével, a többi társtag pedig tőkével vesz részt. Az 1921:XXXIX. t.-c. 29. §-ának 1. bekezdéséből kitűnőleg az általános forgalmi adó alánya az, aki bevétel elérésére irányuló önálló kereseti tevékenységet folytat, a 30. §. 1. és 2. pontja szerint pedig az adó tárgya az önálló kereseti tevékenység körében történő áruszállítás, mely alatt minden ingó testi dolognak visszterhes elidegenítését kell érteni. Ebben az esetben az adó alánya nem az alkalmi egyesülés egyes tagjai, hanem maga az alkalmi egyesülés, mint gazdasági egység, mert az folytatja saját kockázatára, tehát önállóan a kereseti tevékenységet, nem pedig a társtagok. Azáltal tehát, hogy a panaszos, mint az egyesülés egyik tagja, a közös számla terhére beszerzi a megállapodásban meghatározott árukat s ezeket további eladás végett szétszítja az egyes társaságok között, nem folytat önálló kereseti tevékenységet s közte és az illető társtag között nem létesül ingó dolgoknak visszterhes elidegenítése s ezért az egyesülés többi tagja részére vásárolt, illetve szállított áruk értéke után általános forgalmi adót követelni nem lehet. A C. gabonakereskedelmi r. t. és az A. részvénytársaságok azonban csak 1923. évi november hó 4-e óta tagjai a szóbanforgó alkalmi egyesülésnek, míg S. Adolf és Z. Lajos egyáltalában nem voltak társtagok, ennél fogva a nevezett két részvénytársaság részére az 1923. évi november hó 4-ét megelőző időben szállított gyapju és gabonanemű, valamint a S. Adolf és Z. Lajos részére eladott termények értéke után az általános forgalmi adót meg kell fizetni, akár mint önálló kereskedő, akár mint az alkalmi egyesülés tagja szállította is azt a panaszos, mert utóbbi minőségben a hivatkozott törvénycikk 34. §. 5. bekezdése értelmében az adók tekintetében egyetemleges fizetési kötelezettség terheli; az a kifogása pedig, hogy ő mint kizárólagos terménykereskedő a törvény 37. §. 12. pontjában felsorolt gabonaneműek eladásából származó bevételei után általános forgalmi adót fizetni nem tartozik, — alaptalan, mert a panaszos a megállapításból kitűnőleg turó- és lisztkereskedést is folytat, már pedig a m. kir. közigazgatási bíróságnak állandó gyakorlata szerint kizárólagos terménykereskedésnek általános forgalmi adó szempontjából csak a mezőgazdasági növényi nyers-termékekkel való kereskedés tekintendő, a turó azonban állati termék, a liszt pedig iparcikk.

A vámfelépés elengedése nem szünteti meg az áru vámkötelese voltát, tehát a behozatal nem forgalmi adómentes. (Közigazgatási bíróság 9509/1926. sz.) A m. kir. pénzügyminisztérium

... számu rendeletével a szóbanforgó gépeknek külföldről való behozatalát nem vámmentesen engedélyezte, hanem kifejezetten a szabályszerű vámilleték lefizetése mellett, de a vámoknak más törvényes fizetési eszközökben, mint aranyban történő befizetése esetén vámfelpenz fizetése nélkül engedte meg és így a panaszos, az 1921:XXXIX. t.-c. 38. §-a alapján, jogosan nem igényelheti a vámköteles árunak külföldről-történt behozatala után a vámmal együtt lerótt általános forgalmi adó visszatérítését azon a címen, hogy a vámfelpenz, tehát az aranyban megállapított vámnak egyrésze elengedett, hiszen ez csupán kivételes kedvezményként — a behozott áru vámköteles voltának kifejezett fenntartása mellett — történt, tehát a behozott áru vámköteles és így egyben forgalmi adóköteles volta meg nem szűnt.

A bizományi díj és a bizományos által elszámolt költségek a megbízót terhelő forgalmi adó alapjából: az eladási árból nem vonhatók le. (Közigazgatási Biróság 11.041/1926. P. sz.) A panaszos bizományos útján a maga részéről előre kikötött egységáruk alapján gabonát adott el, de a forgalmi adót nem a bizományos által megszabott egységáraknak megfelelően elszámolt teljes eladásiár után róttta le, hanem abból levonásba hozta a bizományosnak fizetett díjat és egyéb, az eladással kapcsolatos költségeket és pedig azon a címen, hogy ezek a megszabott árból már a bizományos által levonattak és így hozzá tényleg nem folytak be, tehát az ő üzleti bevételét nem alkották. E levont összegek után pótlólag forgalmi adó ellen irányuló panasznak helyt adni nem lehetett a következő okokból: A nemvítés tényállás szerint a panaszos előre megszabott egységáruk alapján bocsátotta a gabonát a bizományos rendelkezésére bizományi eladási céljából, tehát a bizományos által a maga nevében ugyan, de tulajdonképen a megbízó eladásaként eszközölt áruszállításnál ellenértéknek, azaz eladási árnak az az összeg tekintendő, amely az eladott gabonamennyiséghez képest az eladási egységáruk alapján végösszegeként jelentkezik. Kétségtelenné teszi ezt a bizományos részéről történt elszámolás is, amelyeknél az egységáruk alapján adódó végösszeg vétegett a panaszos, mint megbízót megillető, előre kikötött eladási árnak és ebből vonattak le, mint a panaszos az eladással kapcsolatban terhelő kiadások, a bizományi díj és a panaszos helyett a bizományos által kifizetett egyéb költségek. Minthogy pedig az 1921:XXXIX. t.-c. 31. §-ának rendelkezéseiből kitűnőleg áruszállításoknál az általános forgalmi adó alapja a szállított áru ellenértéke fejében teljesített fizetések összege, fizetésnek vévén az elszámolás útján eszközölt kiegyenlítést is; és minthogy továbbá az említett törvénycikk 33. §-ának rendelkezései szerint az árueladással kapcsolatos és az áru eladóját terhelő kiadások az adóalapból le nem vonhatók: a kincstár az eladási árból levonásba hozott összegek után, jogosan követeli a panaszosától a forgalmi adót.

A forgalmi adónak kellő időben való befizetése esetén nem szabható ki adópótlék azért, mert a vallomási ív elkészve adatott be. (Közigazgatási biróság 14.930/1925. sz.) A pénzügyigazgatóság jelentése szerint a panaszos cég az 1924. év második negyedére eső és az adópótlék előírásának alapjául szolgált 4.202.540 koronát ugyan 1924. évi július hó 14-én fizette be, de minthogy a második negyedévi elszámoláshoz a befizetéssel egyidejűleg vallomási ívet nem adott be, a befizetett összeg előlegként kezeltetett és a második évnegyedi forgalmi adóra csak az 1924. évi október hó 15-én történt elszámoláskor, tehát háromhónapi